

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III

Γύρω από την Επίδαυρο

Είμαστε στην Καστέλα. Από χτες το βαρόμετρο παραμένει σταθερό στα 780 χιλιοστά του υδράργυρου. Ο καιρός, είναι και καλός και συννεφιασμένος. Σαλπάρουμε με την ανατολή του ήλιου για τον Πόρο, με βορειά κατάπρυμα, μέχρι την ανατολική μεριά της Αίγινας που περνάμε κοντά. Ο ναύτης κάθεται μπροστά, στην πλήρη και κόβει τα ξύλινα δακτυλίδια που είχαμε για σκυλάκια στην μαΐστρα, και που μας είναι άχρηστα πια μια και τα αντικαταστήσαμε με σχοίνα.

Στα μέσα της διαδρομής, ανάμεσα στον βράχο Πετροκάραβο, που από μακριά μοιάζει με καράβι χωρίς πανιά, και την είσοδο του λιμένα Πωγωνος¹ του Πόρου, μας προσπερνά ένα κρατικό καράβι, από τα αριστερά. Το dinghy μας η *Becarre*, που η ιδιόμορφη συμπεριφορά της, μας διασκεδάζει, έρχεται μπροστά μέσα στα θορυβώδη απόνερα, στην άκρη του τεντωμένου σχοινοῦ που το τραβάει. Ξαφνικά σαν να θέλει να μας εκδικηθεί για την πλάκα που του κάναμε (μόλις το είχαμε βαπτίσει υδραυλικό φρένο), μας παρατάει εκεί, η πρυμάτσα που το τράβαγε, είχε ξεκαπελωθεί. “Τι κάνουμε τώρα ;” ξεφωνίζει ο ναύτης. Δεν πολύ-καταλαβαίνει την μανούβρα του καπετάνιου που σπρώχνει την λαγουδέρα σταβεντο, αμολάει τελείως τις σκότες που κοπανάνε στον αέρα, και αναφωνεί “ Όλοι τα βάλανε μαζί μας ...”

Επί την ευκαιρία μαζεύουμε το dinghy, και ξαναγυρίζουμε στην πορεία μας. Το νησί του Πόρου, με τις ακτές της Πελοποννήσου σχηματίζουν ένα στενό κανάλι περίπου μισό μίλι πλάτος. Οι όχθες και από τις δυο μεριές είναι δασωμένες. Δεξιά είναι τα κατατόπια της Λερναίας Ύδρας, που επιτέθηκε στον Ιππόλυτο, τελματώδη και χαμηλά. Μετά έρχεται η κοιλάδα της Τροιζηνίας που υψώνεται απότομα μέσα από σκιερά φαράγγια. Αριστερά, στο βάθος της ράδας, στην πλαγιά ενός σχεδόν νησιού, ενωμένο με τον Πόρο με μια στενή γλώσσα ξηράς, φαίνεται η πόλις αίθρια και ομορφούλα. Στην ράδα είναι δεμένα πολεμικά πλοία γιατί ο Πόρος είναι κέντρο εκπαίδευσης και ναύσταθμος. Μπαίνουμε αργά και με θαυμασμό στο στενό που χωρίζει την πόλη με την Πελοπόννησο, και φουντάρουμε στο κανάλι. Περίεργοι ντόπιοι με βαρκάκια μας πλησιάζουν σχεδόν γρήγορα, και μας βλέπουν να μαϊνάρουμε την τζενοα και την μαΐστρα, να στηρίζουμε την μάτσα σε ένα καβαλέτο, και να αμολάμε την αλυσίδα της άγκυρας. Όλα αυτά γίνονται αρκετά γρήγορα. Μετα με την ησυχία μας, διπλώνουμε προσεκτικά την μαΐστρα και βάζουμε το κάλυμμα της για τον ήλιο, μαζεύουμε τον φλόκο και τον βάζουμε στον σάκο του. Είναι μια απολαυστική στιγμή, πριν στραφούμε προς την ξηρά και τον τόπο. Ασχολούμαστε ακόμα με το σκάφος, ρίχνοντας και καμιά κοφτή ματιά στο τοπίο έξω.

Μέσα στην νύχτα, ακούγεται ένας περίεργος θόρυβος αλυσίδας, και αμέσως το κεφάλι του καπετάνιου, σκάει μύτη από το hatch, για να δει μπροστά από το κοράκι, έναν άνθρωπο σε ένα βαρκάκι που προσπαθεί να μας ξεσύρει την άγκυρα.

Αρπάζει το μόνο όπλο που έχουμε στο σκάφος, ένα πιστόλι, σε δευτερόλεπτα είναι πάνω στο κατάστρωμα, και διατάζει στα ελληνικά, που ο θυμός τα κάνουν πολύ πειστικά, να ξαναβάλει την άγκυρα στην θέση της. Ο άλλος επιμένει και αρχίζει κάτι εξηγήσεις για αγρίους, σε μια ακαταλαβίστικη διάλεκτο. Ο καπετάνιος ελπίζει ότι θα γίνει πιο κατανοητός με την κانه του πιστολιού του, και βαράει μια προειδοποιητική πιστολιά προς την θάλασσα. Το αποτέλεσμα είναι άμεσο. Ο τύπος βιάζεται να υπακούσει !

Αφού καταστάλαξε λίγο η αγανάκτηση του, ο καπετάνιος κατάλαβε ότι ακόμα μια φορά είχαμε να κάνουμε με κάποια υπόθεση ψαρέματος.

Στην συνέχεια όμως, η ιστορία φούσκωσε δραματικά και διαδόθηκε και έτσι μας πήραν σε πολύ υπόληψη. Γελάγαμε από μέσα μας, πόσων μάλλον, που την ίδια στιγμή που ο καπετάνιος

¹ Όλη η περιοχή ανάμεσα από την πόλη του Πόρου και το στενό που πάει στα Μέθανα

τσακωνότανε άγρια νυχτιάτικα με τον ψαρά, επικοινωνούσε με το πλήρωμα με τελείως διαφορετικό ύφος, που το έκανε να πεθαίνει στα γέλια.

Το πρωί, κατά την καθημερινή φασίνα του ντεκ, το γυάλισμα όλων των χάλκινων, και το βερνίκωμα της Perlette, ήρθε κοντά μας μια βάρκα, που μαθαίνανε κουπί οι δόκιμοι, για να μας δείξουν όλη την συμπάθεια τους.

Το νησί του Πόρου είναι ορεινό, και καλύπτεται ολόκληρο από ένα πευκοδάσος. Περιπλανιόμαστε μια μέρα ολόκληρη, ψάχνοντας τα υπολείμματα ενός ναού του Ποσειδωνα, που έχουν επισημάνει κάτι σουηδοί αρχαιολόγοι, και του οποίου σώζεται μόνο η βάση πάνω σε ένα φυσικό πλάτωμα ψηλά στο βουνό. Ένας βοσκός ντυμένος με μια άσπρη μάλλινη κάπα, πέρασε χωρίς μιλιά, στην μέση ενός κοπαδιού από καφέ κασίκες με στριφτά κέρατα. Μας καταφτάνει, μόνο ο θόρυβος από τα κουδούνια από άλλα κοπάδια.

Κατεβήκαμε στον όρμο του Μοναστηριού, ανατολικά από την πόλη. Λιγότερο κλειστός συναγωνίζεται τον κόλπο του Πωγωνά. Ένας δρόμος ψηλά σαν μπαλκόνι, σταματάει μπροστά από μια ανασυρομένη γέφυρα, κάτω από πλούσια πλατάνια, και οδηγεί στο όμορφο μοναστήρι της Παναγιάς. Είναι χτισμένο στο χείλος μια χαράδρας που κατακυλάει στην θάλασσα. Είναι σχεδόν εγκαταλελειμμένο. Δυο υπερήλικες καλόγριες και ένας γέρος μας δείχνουν τις σάλες και τα κελιά που ξεχωρίζουνε πάνω από την κεντρική αυλή. Στο κέντρο δεσπόζει εν άσπρο ξωκλήσι, περιτριγυρισμένο από φορτωμένες πορτοκαλιές. Στο έδαφος κείτονται μερικές ταφόπετρες Άγγλων που μαγεμένοι από το μέρος θέλησαν να ταφούν εδώ.

Μας αρέσει να πηγαίνουμε για ψώνια, δηλαδή για εξερεύνηση της Ελλάδας, μέσα από τα δρομάκια. Εδώ τα σπίτια με τις καμάρες περιζώνουν την περιποιημένη προκουμαία. Στοίβες από φρούτα είναι η μια πίσω από την άλλη. Ένα σιντριβάνι τραγουδάει αδιάκοπα αναβλύζοντας από μια μαρμάρινη βρύση. Κάθε τόσο έρχονται με το φέριμποτ από απέναντι, χωρικές με τα γαϊδούρια τους και μεταφέρουν στην πόλη τα προϊόντα των κήπων τους. Τα παιδιά τρέχουν να γεμίσουν τις τσάντες μας. Οι γυναίκες μας χαμογελάνε. Ο φούρναρης με το ζόρι δέχεται να πληρώσουμε το ψωμί.

Θέλουμε να σαλπάρουμε για τον Δαμαλά για να πάμε στην Τροιζήνα² αλλά μας αποθαρρύνουν. Οι κάτοικοι εκεί έχουν κακή φήμη πειρατών. Έτσι φεύγουμε με τα πόδια για τον Γαλατά.

Ο ένας κήπος διαδέχεται τον άλλο, λεμονιές μανταρινιές, γεμάτες φρούτα, ζουμερά και μυρωδάτα, αχ πόσο μυρωδάτα ! Συναντάμε χωρικούς ντυμένους με άσπρες φουστάνελες και στο κεφάλι ένα μαύρο μαντήλι. Κρατάνε με αρχοντιά μια μεγάλη γκλίτσα. Μερικοί, λιγότερο καλοντυμένοι, έχουν μια μακριά πουκαμίσια με καρό μπλε, όπως και οι δικοί μας αγρότες, πιασμένη στην μέση και διπλωμένη σαν φουστάνελα. Μερικές φορές ακολουθάει μια γυναίκα πάνω σε έναν γάιδαρο, κρατώντας ένα παιδί στα χέρια της. Έτσι μοιάζουν με την Παναγία, δραπετεύοντας στην Αίγυπτο. Μετα τους κήπους έχουν σειρά οι αγκαθωτοί αθάνατοι. Ρωτάμε τον δρόμο μας σε ένα άνθρωπο που σκάβει. Αντί να μας απαντήσει, μας ρωτάει επιφυλακτικά για την πατρίδα μας, την οικογένεια μας... Στην αρχή μας εκνευρίζουν αυτές οι πλάγιες ερωτήσεις αλλά σιγά σιγά μαθαίνουμε ότι ικανοποιώντας έστω και αναγκαστικά αυτήν την περιέργεια, κερδίζουμε χρόνο, και στο τέλος αυτό είναι που μετράει. Είναι μια τυπική διαδικασία που δεν μπορούμε να αποφύγουμε.

Γεια σου αμμουδιά της Τροιζήνας και λόγγοι,
γεια σας κυνήγια με σβέλτα σκυλιά
πάντα μαζί με την πάναγνη Αρτέμιδα.

² Κάστρο του Δαμαλά πρόκειται για την ακρόπολη της αρχαίας [Τροιζήνας](#)